

DE NAMEN VAN DE BOTEN VAN

ROEIVERENIGING RIJNLAND

Van 2020 tot en met 2025

2020

ACHTEN

De Jaap Peters III

De Jaap Peters werd gedoopt door Dorothé Peters – Asberg. Zij gaf de boot de naam van haar begin 2019 overleden echtgenoot Jaap Peters. Jaap was erelid sedert 1975 en medeoprichter van Rijnland in 1965. De actieve leden van de Peters Acht roeiden voor, met Marc Peters, de zoon van Jaap, op boeg. De vereniging heeft ook een skiff met de naam Jaap Peters in de vaart.

TWEËN EN VIEREN

De Peter van Gessel

De Peter van Gessel (4-) werd gedoopt door de naamgever en voorgeroeid door de ploeg die door hem wordt gecoacht. Peter van Gessel was wedstrijdcommissaris van 1994 tot 1997 en is nu vooral actief als coach. Deze Empacher boot werd overgenomen van Laga mede dankzij een bijdrage van de H-achtploeg. Na het opknappen kreeg de boot haar nieuwe naam.

De Binckhorst &Co

De Binckhorst &Co (2x) werd gedoopt door Bauke Smit. De boot werd geschonken door Annelies en Winfred Haase die later ook de boot voorroerden. Binckhorst is een historische naam: al in 1308 werd het kasteel De Binckhorst genoemd. Het huidige kasteeltje – gebouwd in tussen 1570 en 1625 – werd van 1563 tot 1678 het bewoond door het geslacht Snouckaert. Tot begin twintigste eeuw behoorde de Binckhorst

tot het grondgebied van de gemeente Voorburg. Na annexatie in 1907 door de gemeente Den Haag werd gestart met de ontwikkeling van het gebied tot bedrijventerrein. In die periode is een fabriek voor stadsgas gebouwd met twee 53 meter hoge gashouders. De meeste overige bedrijfspanden, zoals de Escher Machinefabriek en de Anthony Fokkerschool, zijn pas na de Tweede Wereldoorlog gebouwd. In de dertiger jaren is als werkgelegenheidsproject de Binckhorsthaven aangelegd. Voor de oorlog was er niet veel te doen in de Binckhorst; alleen de begraafplaats St. Barbara trok bezoekers.

In 2009 werd een bestemmingsplan vastgesteld, waarin de transformatie van het zuidelijke deel van Binckhorst tot *Nieuw Binckhorst Zuid* wordt omschreven. Het zou een gemengd woon-, werk- en leefgebied worden met "mondiale allure en hoogstedelijke kwaliteit".

Het kasteel stond vanaf 1969 tot begin 2019 achter kantoren enigszins verborgen aan de Binckhorstlaan. Tussen 2010 en 2019 is een aantal bedrijfspanden en een rij portiekflats gesloopt. Hierdoor zijn het kasteel en de begraafplaats weer zichtbaar vanaf de hoofdweg. Volgens de plannen van de gemeente zullen beide met een nieuwe groenzone verbonden worden tot het Binckhorstpark.

2021

SKIFFS

Wijde Aa

De Wijde Aa is een zeeskiff die werd gedoopt door Hetty Vogelensang en voorgeroeid door Jacco Holthuis. De Wijde Aa is een langgerekte oeroude veenstroom in de gemeente Kaag en Braassem. Aan de westkant komt de Wijde Aa bij Hoogmade uit op de (Kromme) Does. Aan de oostkant loopt het tot de driesprong van de Woudwetering en het Paddegat en vervolgens in het Braassemermeer.

Het riviertje is in de zomer een populaire zwembestemming. In de oude Veendermolen is sinds 1958 zeilschool 'de Wijde Aa' gevestigd. De naastgelegen afgeknotte molen is de Jonge Willem, officieel de Zonnemolen. Hier werd vroeger koren gemalen.

Femke

De Femke is een jeugdkiff die zonder doop in de vaart werd genomen. De boot werd overgenomen van Die Leythe.

De Dobbe II

De Dobbe II werd gedoopt door Kees de Bruijn. In Voorschoten kennen we de Dobbewetering in de veenzijdse polder tussen Voorschoten en Wassenaar en de Dobbewijk aan de westkant van Voorschoten.

Een dobbe is een natuurlijke of een gegraven poel zonder aan- of afvoer. In of bij nederzettingen waren het vaak bluswatervijvers. Vaak waren het ook drink- of wasplaatsen voor het vee. In 1976 werd de Dobbe I (C1x) gedoopt. Deze boot is geschonken aan roeivereniging Iris in Lisse.

TWEEËN EN VIEREN

Oostergeest

De Oostergeest werd gedoopt door Loes van der Werf. De Oostergeest is een DuoLite boot (2x-) aangeschaft met een financiële bijdrage van STARR (Stichting Aangepast Roeien Rijnland) ten behoeve van het aangepast roeien. De boot is door zijn breedte extra veilig en wordt veelgebruikt door roeiers met een beperking.

De naam Oostergeest is verbonden aan een buitenplaats in Warmond. Op 20 augustus 1651 kocht de Warmondse schout en baljuw Cornelis van Rosenburgh een stuk land met een boerderij. Hier bouwde hij rond 1660 het huidige landhuis. Toen dit huis in 1667 werd verkocht, was er volgens de papieren al sprake van een aanzienlijke woning met een tuin en boomgaard. Na verkoop en vererving kreeg Abraham Oudshoorn het huis in 1702 in bezit. Op dat moment werd de buitenplaats nog aangeduid met de naam 'De Hoop'. Na opnieuw verkoop en

vererving kocht Cornelis Schrijver het huis voor zijn zoon, de Warmondse dominee Paridanus Schrijver. De dominee hernoemde de buitenplaats tot Oostergeest. In 1850 kocht de familie Leemans de buitenplaats aan. Deze familie is sindsdien eigenaar gebleven van Oostergeest. Er heeft in deze periode alleen onderhoud en modernisering plaatsgevonden. Er zijn geen grote wijzigingen aan Oostergeest aangebracht.

C-BOTEN

De Rhijnhof

De Rhijnhof (C4) werd gedoopt door Elly Tolman. De buitenplaats Rhijnhof ligt aan de Rijn, een rivier met een lange geschiedenis. In de Romeinse tijd vormde de Rijn de noordgrens van het rijk. De Rijn lag toen tussen uitlopers van strandwallen in een gebied dat bij hoge waterstand van de rivier regelmatig onder water kwam te staan. Daarbij werden grote hoeveelheden klei afgezet. Deze klei was de grondstof voor veel pannen- en steenbakkerijen die langs de Rijn te vinden waren. Ook op de plaats van het huidige Rhijnhof bevond zich tot in de 17^e eeuw een steenbakkerij met enkele arbeidershuisjes.

In 1679 kocht Nicolaas van Campen, schepen te Leiden, de grond en bouwde er een speelhuis

Dubbelhof met boomgaard en uitzicht op het Haagsche Schouw. Een volgende

eigenaar besloot een nieuw huis te bouwen omdat de later aangebouwde vleugels van de Dubbelhof waren gaan verzakken. Het nieuwe huis kreeg de naam Rhijnhof. Hoewel het huis vanaf de waterkant een grootse indruk maakt, was het toch vrij klein en een echt zomerverblijf. In 1775 kreeg het huis het aanzien zoals wij dat ook nu nog kennen.

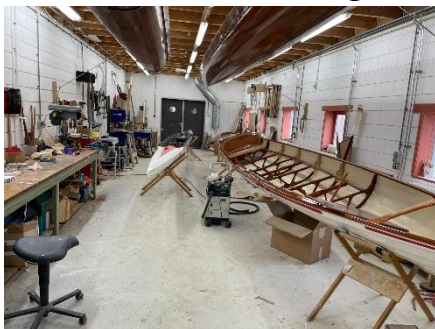
Na een opeenvolging van rijke eigenaren verwierf in 1870 de familie Cock, die op het Rapenburg in Leiden een winterverblijf bezat, de Rhijnhof als zomerverblijf. Via vererving en verkoop kwam de Rhijnhof in het begin van de 20^e eeuw in handen van een echtpaar uit Deventer. De toekomst van het huis werd onzeker en in Leiden bestond de vrees dat het huis zou worden gesloopt. Maar dat gebeurde niet en het buiten bestaande uit herenhuis, koetshuis, landerijen en orangerie werden verkocht aan de Hervormde Gemeente Leiden die het terrein lieten ophogen en de buitenplaats veranderde in de begraafplaats Rhijnhof.

De aula was in de koepelzaal van het buitenhuis. Toen voor grote gezelschappen deze ruimte te klein werd een nieuwe aula gebouwd en het huis, het koetshuis en de orangerie werden verkocht aan een particulier.

2022

SKIFFS

De Hans van Willigenburg

De Hans van Willigenburg werd gedoopt door de naamgever. Erelid Hans van Willigenburg vertelde dat hij wel bij de helft van de Nederlandse verenigingen heeft geroeid. Met de ontwikkeling van het roeimateriaal heeft hij in die lange tijd veel ervaring opgedaan. Deze ervaring zet hij volop in voor de vloot van Rijnland. In zijn speech zegt Hans dat Rijnland kan trots zijn op een volle loods met

uitstekend materiaal. Maar zonder gepassioneerde leden, die samen met Barend de bootman het materiaal koesteren en onderhouden, vaart geen vereniging wel. Hans is de redacteur van het Rijnlandboek, een onmisbaar naslagwerk voor alle leden.

De kolibrie

De Kolibrie werd gedoopt door Caré Groenendijk, jeugdcoach, en twee jeugdliden,

Sergio Bonillo en Nanouk Geneste. Onder de jeugd was een enquête gehouden voor de naam. Uit talloze inzendingen was de naam van een in beide Amerika's veel voorkomend vogeltje boven komen drijven. Dit diertje houdt bij het vliegen een razendsnel tempo (15 – 80 slagen per seconde) aan en kan zelfs achteruitvliegen. Van de kolibrie is bekend dat het

dierlijke grote afstanden kan afleggen.

De Groote Sloot

De Groote Sloot werd gedoopt door Arthur Overlack. De naam verwijst naar de verbinding tussen de Leede en de Zijl, de Groote Sloot. Dit water ligt tussen recreatiegebied Koudenhoorn en de Broek en Simontjes polder. Deze polder is gevormd uit een samenvoeging van de in 1625 gestichte Broekpolder en de al vóór 1625 bestaande Simontjespolder. De polder werd bemalen door een wipmolen. In

1840 werd de molen vervangen door een achtkante houten schepradmolen op een stenen fundament. Er werd een tocht gegraven om het water naar de nieuwe molen toe te kunnen leiden, de Groote Sloot. Bij de storm van 12/13 november 1972 sloeg de molen op hol, werd met grote moeite tot stilstand gebracht, maar brandde in de nacht daarop alsnog af, als gevolg van heetgelopen lagers en vang. De molen werd herbouwd. Het huidige achtkant is afkomstig uit de Waarderpolder bij Haarlem. De gemeente Haarlem stelde het achtkant kosteloos

beschikbaar. Het werd in zijn geheel, mét rietbedekking, per schuit naar Warmond vervoerd en bleek goed op de gemetselde onderbouw van de Broekdijk te passen. Van de oorspronkelijke polder Broek en Simontjes (destijds ca. 255 ha.) is vanaf ca. 1970 door ontpoldering als gevolg van de Merenwijk, de noordelijkste stadswijk van Leiden, niet veel overgebleven.

De Korte Vliet

De Korte Vliet werd gedoopt door Edmée Meima.

Oorspronkelijk was de Korte Vliet een watergang tussen Leiden en Voorschoten. In 1960 werd de Korte Vliet vergraven tot het Korte Vlietkanaal zodat het scheepvaartverkeer niet meer door Leiden hoefde te varen. Achter de huizen aan de Voorschotense Leidscheweg is nog een restant van de oude loop van de watergang aanwezig. De Korte Vliet is bekend roeiwater voor trainingen, tochten naar Leiden of Katwijk. De laatste kilometers van de Rijnlandmarathon en de Korte Vlietwedstrijden worden op dit water geroeid.

TWEËEN EN VIEREN

De Backershagen

De Backershagen (2x) werd gedoopt door Eugenie van Miltenburg. De buitenplaatsen Backershagen, De Paauw en Groot Haasbroek waren net als De Horsten onderdeel van een groot landgoed van prins Frederik.

In 1681 kocht Joan van Wassenaar uit Amsterdam uit een failliete boedel 17 hectare grond in Wassenaar met een woning, een schuur, een boomgaard en een hooiberg.

In 1723 erfde Maria Clara van der Hagen, samen met haar broer en zuster, het landgoed van haar grootmoeder. Maria Clara trouwde in 1723 met Cornelis Backer.

Rond 1726 kocht Backer de andere eigenaren uit en hij maakte plannen om naast de hoeve een herenhuis te bouwen. In 1731 was dit huis klaar en werd het tezamen met de bijgebouwen omringd door een gracht. Het huis kreeg de naam Backershagen.

In 1837 werd Backershagen verkocht aan Jan de la Bassecour Caan en zijn echtgenote Maria Charlotte Jacoba van der Heim. In deze periode kocht Prins Frederik het aangrenzende landgoed de Paauw waar hij ging wonen. Na het overlijden van Caan werd Backershagen aan Prins Frederik verkocht. Om van Backershagen en De Paauw een geheel te maken werd de sloot die beide landgoederen scheidde,

grotendeels gedempt. In 1877 werd de boerderij op Backershagen afgebroken en het huis verkleind. Na het overlijden van Prins Frederik kreeg zijn jongste dochter Prinses Marie het landgoed. Zij verkocht Groot-Haesebroek, Raaphorst, Ter Horst en Eikenhorst. Backershagen en De Paauw bleven over en werden pas na haar dood verkocht.

Backershagen stond jarenlang leeg en werd opgesplitst in drie landgoederen: Backershagen, Wiltzanck en de Hartenkamp. Backershagen behield het huis, de dienstwoning, de schelpengrot en 24 hectare grond. In 1935 werd het huis gemoderniseerd, maar op 21 januari 1974 werd het door brand verwoest. In 1985 werd het huis afgebroken en in oude stijl opgebouwd, het was in 1987 klaar. Aan beide zijden van het voorplein werden appartementen gebouwd.

De Vrije Blick

De Vrije Blick (4x+) werd gedoopt door Michiel Pluim. Rond 1917 bouwde architect

Wim A. Lensvelt (1887-1963) in opdracht van de familie Wilton de buitenplaats De Vrije Blick in de zogenaamde Engelse landhuisstijl. Lensvelt ontwierp samen met tuinarchitect Hendrik Copijn (1842-1923) de tuin van De Vrije Blick. Deze is aangelegd in de nieuwe geometrische stijl. Er zijn een verdiept liggende waterpartij, waterput, terrassen, een tuinkoepel en een pergola. Veel tuinonderdelen bestaan uit metselwerk. De terrassen volgen tot op

zekere hoogte de lijnen van de gevels. Een verhoogd terras aan de achtergevel maakt de naam van deze buitenplaats waar. De eerdergenoemde tuinkoepel bestaat uit een rond basement waarop zes zuiltjes het smeedijzeren koepeldak dragen. In 1921 verwierf deze architect landelijke waardering voor zijn gebalanceerde verbouwing en uitbreiding van de Leidse Lakenhal. In het huis is nu een ambassade gevestigd.

C-BOTEN

De Te Werve

De Te Werve (C2x+) werd gedoopt door Evert Gianotten. De geschiedenis van huis

Te Werve gaat terug tot ca. 1280. Floris van de Werve was de eerste bewoner. In 1448 kocht Jan Ruygrok, thesaurier van Jacoba van Beieren het huis dat in vervallen staat verkeerde. Hij bouwde de donjon om van verdedigingswerk tot woonkasteel, breidde de grond uit tot 160 morgen en noemde zich Jan Ruygrok van der Werve.

In het midden van het park staat een duiventoren die dateert uit de 15e eeuw. In 1590 is hij verbouwd in Renaissancestijl. Het recht om duiven te houden was in die tijd voorbehouden aan de adel en de geestelijkheid. De duiventoren en enkele stukken van de muren zijn de enige elementen die nog uit de middeleeuwen dateren. In de 17e en 18e eeuw diende huis Te Werve als toevluchtsoord voor katholieken, omdat het hun in die tijd verboden was hun geloof in het openbaar te belijden. In 1771 werd huis Te Werve bewoond door Jacob Hendrik Baron van Wassenaer van Alkemade. In de 18e eeuw raakte het in verval en werden er delen afgebroken en werd er een gedeelte van de gracht gedempt.

In 1824 werd het huis door jonkheer Gevers, heer van Kethel en Spaland, omgebouwd tot herenhuis. In 1891 werd het huis door zijn familie geveild. Abel Labouchere, directeur van "De Porceleyne Fles" in Delft, heeft het huis en een groot deel van het park toen gekocht en voorkwam zo dat het werd gesloopt. Hij was de laatste particuliere bewoner. Te Werve werd in 1922 verkocht aan de Bataafse Petroleum Maatschappij (later Shell), die het park omvormde tot een sportpark voor zijn personeel. In december 1922 werd de 'Vereeniging Clubhuis Te Werve' opgericht en begin 1923 werd een start gemaakt met de inrichting van het landgoed voor de beoefening van voetbal, tennis, zwemmen, roeien en atletiek. Vooral in de jaren tot de Tweede Wereldoorlog is er veel gesport. Na de oorlog ontstond er een opleving in de wedstrijdactiviteiten op de sintelbaan, totdat deze voor nationale wedstrijden werd afgekeurd. In de jaren negentig werd besloten om het landgoed met de terreinen van de veldsporten een andere bestemming te geven. Het landgoed werd verhuurd aan Event Company en het landschapsbeheer werd uitgevoerd door de stichting Het Zuid-Hollands Landschap.

2023

TWEEËN EN VIEREN

De Adegeest

De Adegeest III (2x) werd gedoopt door Duco van Golverdingen. In 1969 en in 1996 kwamen de Adegeest I (2-) en de Adegeest II (2x) in de vaart.

De naam verwijst naar een boerderij de Hof Adegeest die in de middeleeuwen waarschijnlijk in het bezit was van het geslacht Adegeest. De naam verwijst ook naar de geestgronden waarop Voorschoten is gebouwd.

Het geslacht Adegeest is al in 1220 uitgestorven waarna de boerderij in het bezit

kwam van de Van Wassenaers. In 1394 werd het een leengoed van de graaf van Holland. Tijdens het beleg van Leiden werd het gebouw beschadigd maar vanaf 1581 werd Adegeest opnieuw als hofstede vermeld. In de loop van de achttiende eeuw werd het een omvangrijk bezit en groeide het uit tot een buitenplaats. Eind negentiende eeuw is het huis weer verbouwd tot boerderij. In de jaren zestig en zeventig van de twintigste eeuw werd op het terrein de woonwijk Adegeest gebouwd. Van het oorspronkelijke park resteert een openbaar park met rosarium.

De Siglin

De Siglin (4-) werd overgenomen van Laga en niet opnieuw gedoopt. Siglin stamt van het van oorsprong Duitse Sieglinde waarbij Sieg of sigu zegen of overwinning betekent en lind verwijst naar zacht, teder of flexibel. Een zachte overwinning dus. In de Middeleeuwen kwam de naam in verschillende Germaanse teksten voor. Ook in de Noorse mythologie en literatuur verwijst Sieglinde naar een balans tussen kracht en zachtheid.

De populariteit van de naam was wisselend. In de 19^e eeuw ontstond er een opleving doordat in “Die Walküre” van Wagner het verhaal van Sieglinde een centraal thema was.

C-BOTEN

De Grünau

De Grünau, (C4x+) is wel in 2023 naar Rijnland gebracht maar de boot is nog niet gedoopt en nog niet in de vaart. Uit het verslag van Michiel Ottolander “Drie jongens en een oude dame” op de website 30 januari 2023:

Hoe het begon: bootsman Barend zag een advertentie van de Alster Ruderverein uit Hamburg. Een C4 te koop, oud maar goed gebouwd zonder structurele schade. Ontworpen als lichte wedstrijdboot. En geheel uit hout opgetrokken. Zou dat niet een vervanger voor De Knip kunnen worden, die weliswaar opgelapt nog best meekan, maar waar wel structurele verbeteringen met veel werk aan zitten te komen? Telefonische inspectie van de Duitse boot volgde en de koop werd gesloten. De Hamburgers kwamen haar echter niet brengen. Vooruit, zei Wim, we gaan haar halen. Met z'n drieën op één dag heen en weer naar Hamburg moet toch kunnen, nog geen 1000 kilometer.

We vertrokken dus op zondag 29 januari met de lange botenwagen achter de auto van Fred. Om 6 uur 's ochtends, wel te verstaan, in het pikkedonker. Het weer zat mee, de autobahn was leeg en om half 1 waren we bij de Duitse roeivereniging. We haalden samen met hun bootsman en materiaalcommissaris de Grünau van de achterste bovenste stelling en legden haar in de schragen. Zo te zien had ze al jaren het water van de Alster niet meer gevoeld. Haar huid was dun, de make-up wat craquelé. Gebouwd begin jaren zestig in Berlijn en vernoemd naar een stadsdeel van diezelfde stad. Maar: licht en rank, een boot met potentie en veel (lak)werk. En 11 meter lang, dus een aanhanger om rekening mee te houden op de terugweg. Op een

enkele file na verliep ook die voorspoedig, zodat we om half 9 (weer donker) Rijnland bereikten. We legden de oude dame in de werkplaats ter nadere inspectie door Barend: laatste rustplaats of eindelijk thuis? In dat laatste geval kan de houtploeg losgaan en moeten we misschien een nieuwe naam verzinnen.

2024

SKIFFS

De Altie Waal II

De Altie Waal II werd gedoopt door Wim Waal. In 1984 kwam de skiff Altie Waal I in de vaart. Altie Waal was één van de oprichters van de vereniging en voorzitter van 1975 tot 1979 en van 1981 tot 1984. Zij was erelid. Ook Wim Waal was één van de oprichters van de vereniging en van 1965 tot 1971 voorzitter. Wim Waal werd in 1981 erelid van de vereniging.

De Jan Fortuin II

De Jan Fortuin II werd gedoopt door Lisette Elzinga. In 1983 kwam de skiff Jan Fortuin I in de vaart. Jan Fortuin was één van de oprichters van de vereniging en van 1965 tot 1969 vicevoorzitter. Jan Fortuin was erelid en vanaf 1970 penningmeester van de KNRB. Na het overlijden van Paul Veenemans stelde hij de wisselbeker als Paul Veenemansprijs in.

10

TWEEËN EN VIEREN

De Haagwijck II

De Haagwijck II (4x+) werd gedoopt door Hans Link. In 1978 kwam de Haagwijck I

(4x) in de vaart. De naam verwijst naar de buitenplaats Haagwijck dat een deel vormde van landgoed Duivenvoorde en gelegen was aan de Vliet. Het is nu onderdeel van 'De Duivenvoordecorridor'. Dit is een uniek gebied met hoge cultuur- en natuurwaarden. Samen met het koninklijk landgoed De Horsten verbindt dit gebied de groene waterrijke polders met de duinen, het

strand en de zee.

SKIFFS

De Hein Diebels II

De Hein Diebels II werd gedoopt door Boujou Nix. De naam van deze boot past in de traditie om ereleden te gedenken met een boot die hun naam draagt. Hein Diebels was wedstrijdcommissaris van 1970 tot 1974 en werd in 1990 erelid van de vereniging. In 1990

doopte hij zelf de skiff Hein Diebels I die op 2020 uit de vaart werd genomen. Hein Diebels heeft hij veel (jeugd)ploegen en gecoacht en hij was initiatiefnemer voor een mixed boordachtploeg. Deze ploeg is nog springlevend en bestaat nu 23 jaar. Hein Diebels was lid van de examencommissie. Na de verhuizing van de Kniplaan werkte hij mee aan het aanbrengen van de stellingen in de loodsen. Hein is in 2006 in de sociëteit overleden. De vierkante steen is een herinnering aan Hein en nu is er dus ook een boot met zijn naam. De boot werd voorgeroeid door

jeugdlid Juliette Goodall, een talentvolle roeister die op internationale wedstrijden al plakken haalde.

TWEEËN EN VIEREN

De Veur II

De Veur II (2x) werd gedoopt door Claudia Callies. De eerste Veur I (4x+) werd in 1971 gedoopt door Altie Waal. De naam verwijst naar het dorp Veur dat in de middeleeuwen behoorde tot de bezittingen van de heren van Duivenvoorde en Wassenaer. In 1645 werd Veur een aparte heerlijkheid. Tot dat moment maakte het dorp deel uit van de heerlijkheid Voorschoten. De dorpen Veur en Stompwijk lagen tegenover elkaar aan weerszijden van de Vliet, ter hoogte van sluis van

Leidschendam en hadden al sinds 1850 een gemeenschappelijke burgemeester. Vanaf 1882 reed de stoomtramlijn Den Haag - Leiden door Veur. Deze werd in 1924 opgevolgd door de elektrische Blauwe Tram van de tramlijn Scheveningen – Den Haag – Leiden, die bijdroeg aan de ontwikkeling van Veur tot forensendorp. Veur hield in 1938 op

te bestaan, het werd toen het samen met het dorp Stompwijk de gemeente Leidschendam.

De Rosenburgh

De Rosenburgh (4-) werd gedoopt door Jan Schulten. De naam verwijst naar het voormalige kasteel Rosenburgh in Voorschoten. Het kasteel zou tussen 1281 en 1284 zijn gebouwd door Jan van Wassenaer. In 1306 gaf Dirk van Wassenaer het kasteel in bruikleen aan zijn neef Jan van Rosenburch.

Tijdens de Hoekse en Kabeljauwse twisten werd het kasteel vele weken belegerd door graaf Willem V. Maar inname lukte uiteindelijk niet. Ondanks de inzet van een 'blijde', die stenen over de muur katapulteerde, een 'evenhooge', een verplaatsbare vierkante toren, van waaruit manschappen over de muur konden klimmen, en een 'mol' (een muurbreker) en tenslotte donderbussen en het hier voor het eerst gebruikte buskruit om de boel plat te

branden, hielden de ongeveer 1,90 meter dikke muren stand. Mogelijk is het kasteel toen al gedeeltelijk verwoest maar de verwoesting kan ook hebben plaats gevonden door de Spaanse troepen bij het beleg van Leiden in 1573.

In 1616 is het kasteel herbouwd. In 1707 kwam Rosenburgh in handen van Jan Gerrit van Wassenaar. Hij liet van 1721 tot 1723 op een andere locatie een nieuw Rosenburgh bouwen volgens plannen van Daniel Marot. Na het overlijden in 1728 van de erfgenaam van Jan Gerrit van Wassenaar werd Rosenburgh door de heer van Duivenvoorde, broer van Jan Gerrit, afgebroken. Het toegangshek werd bij zijn eigen Kasteel Duivenvoorde geplaatst. Het voormalige kasteelterrein is anno 2023 in gebruik als park, kinderboerderij en begraafplaats. In het park zijn de structuren van het oude landgoed nog goed te herkennen. De omgrachting bakent het gebied af en het is omzoomd door essen en elzen geriefhout. De Rosenburgherlaan herinnert aan de oude oprijlaan naar de buitenplaats. Aan de westzijde bij het spoor zijn nog resten te herkennen van een halfronde vijver die de afronding vormde van de zichtas. Het Theehuis Jansland is wellicht het koetshuis dat hoorde bij een van de gespaarde bijgebouwen.

C-BOTEN

De Boschgeest II

De Boschgeest II (C2x+) werd gedoopt door Lanny Tan. De Boschgeest I was van

1975 tot 1984 in de vaart en werd daarna verkocht aan de RV Alphen in Alphen aan de Rijn.

Boschgeest is een wijk in Voorschoten. De wijk wordt

aan de noordkant begrensd door de Bloemwijk, aan de oostkant door de Veurseweg en aan de westkant door de spoorlijn Leiden – Den Haag. Boschgeest heeft de oudste sporen van bewoning in Voorschoten. Bodemvondsten tonen aan dat reeds 2000 jaar v.C. hier een nederzetting bestond van veehoudende vissers en jagers. De huidige wijk werd aangelegd in de jaren vijftig, zestig en zeventig van de twintigste eeuw.